

Rom 16, 23

23: Gaius, min vert og vert for hele menigheten, hilser dere. Erastus, bykassereren, hilser dere, og det samme gjør Kvartus, en bror.

"Gaius, min vert og vert for hele menigheten" sier Paulus. Denne Gaius er uten tvil den samme som vi ser nevnt i 1Kor 1: 14, som en av de to Paulus unntaksvis hadde døpt. Og nå bor Paulus i hans hus, akkurat som han, første gang han kom til Korint bodde hos Akvilas og deretter hos Justus (Apg 18: 1-7). Her får vi da vite hvem det var Paulus bodde hos nå, og hvor altså det herlige Romerbrevet ble skrevet. Det har i sannhet vært et velsignet hus, der en så viktig del av Den Hellige Skrift ble forfattet. Og når Gaius tok imot Paulus som gjest i sitt hus og lot ham få et rom hvor han kunne skrive, da fikk han sikkert nok også erfare det vi leser i Heb 13: 2. Gjennom gjestfrihet "har noen hatt engler på besøk uten å vite det".

Men Gaius er ikke bare vert for apostelen, men også "for hele menigheten". Grunnen til det kan være at han hadde så stort husrom at de troende i Korint hadde sine sammenkomster hos ham. Eller det kan bety at der ble mange besøk fra folk i menigheten så lenge Paulus var der, og at Gaius var gjestfri og tok godt imot alle. Begge deler var uten tvil tilfelle. Nå har han fått den store nåden at apostelen bodde i hans eget hus og var opptatt med å forfatte sitt hellige skriv til Rom. Da kunne ikke Gaius la denne muligheten gå fra seg til også selv å få sendt en hilsen til Guds menighet i Rom, på samme måte som de andre.

Så hilser også Erastus, bykassereren, til de kristne i Rom. Denne hilsenen har en spesiell lærdom til oss. Vi ser en troende, varm kristen, en av Paulus' venner, som ber om å få hilse til en flokk brødre i Rom som han kanskje ikke en gang kjente. Og det vi spesielt skal merke oss, er at dette er en offentlig tjenestemann i en hedensk by. Han tjener en hedensk befolkning som deres bykasserer. Det lærer oss at en sann kristendom ikke krever at vi skal skille oss ut så vi ikke kan ha vanlige stillinger i samfunnet, selv om samfunnet er ugudelig. Så lenge verden selv ikke avsetter oss fra våre stillinger, skal vi stille og trofast utføre arbeidet og tjene dem vi er satt til å tjene. Vi skal bare vokte oss så vi ikke blir lik verden i deres syndige liv, eller i trang etter å tekkes mennesker på et eller annet område kommer i skade for å fornekte vår Herre Kristus. Der er ikke noe som helst galt i selve embetet. Det er en Guds ordning (kap. 13: 1-6). Hvis vi skjøtter arbeidet i tro og gudsfrykt, så er alt sammen hellig og velbehagelig for Gud. Erastus, som forvaltet bykassen, var like hellig for Gud som Gaius, som var vert for både apostelen og hele menigheten.

Til slutt hilser også "Kvartus, en bror" (sv: och brodern Kvartus). Dette betyr ikke at han var Erastus' bror, for da ville språkbruket røpet det. Nei, her siktes det til det åndelige brorskapet. Paulus hadde ikke noe annet han kunne nevne, som fremhevet Kvartus, enn at han var "en bror". Men så er dette

også den største heder og ærestittel for alle kristne. At Erastus var bykasserer, var ikke så stort som at han var en bror i Kristus. Nei, ikke en gang det at Gaius var vert for hele menigheten, kunne sidestilles med den ære at han var en kristen. Det åndelige brorskapet var da også det viktigste i alle disse hilsenene. Derfor avsluttes også alle hilsenene ganske enkelt med denne påminnelsen om at Kvartus var en bror. Nå var alle hilsenene uttrykt. Da begynner apostelen å tenke på avslutningen på brevet. Og i den samme kjærlighetens ånd han har lagt i sine brødres hilsener, lar han ennå en gang sitt hjertes bønn og velsignelse strømme mot den romerske menigheten.

Han nedber Kristi nåde over brødrene. Så løfter han blikket fra brødrene opp til sin store Gud. En sterk lovprisning stiger opp til Gud for all den nåde og velsignelse han hadde gitt, og som også i framtiden var mektig til å styrke dem. Han sier: